

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คนพิการในประเทศไทยมีอยู่เป็นจำนวนมากทั้งคนพิการที่พิการแต่กำเนิดและพิการภายหลัง และมีความต้องการเหมือนคนทั่วไป เช่น การมีสุขภาพที่ดี มีโอกาสได้รับการศึกษา มีอาชีพ มีรายได้ สามารถร่วมกิจกรรมต่าง ๆ และดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเสมอภาค เช่นเดียวกับคนทั่วไป แต่เนื่องจากข้อจำกัดทางร่างกาย ประกอบกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ อาคารสถานที่ ถนนหนทาง บริการขนส่งสาธารณะ ที่ไม่ได้จัดเตรียมไว้ให้เอื้อต่อคนพิการ ทำให้คนพิการไม่สามารถเข้าถึงบริการต่าง ๆ รวมทั้งการร่วมกิจกรรมทางสังคมได้ ส่งผลให้คนพิการถูกกีดกันออกจากสังคมไปโดยปริยาย การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อคนพิการหรือการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในรูปแบบต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนพิการ ซึ่งจะช่วยให้คนพิการได้เข้าถึงบริการต่าง ๆ และดำเนินชีวิตในสังคมได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป

ในประเทศไทยนั้นได้มีรัฐธรรมนูญที่ให้สิทธิคนไทยทุกคนบนแนวทางแห่งสิทธิมนุษยชนที่คำนึงถึงความเท่าเทียมกันในสังคมมานานแล้ว ในส่วนของคนพิการ รัฐธรรมนูญปีพุทธศักราช 2540 ได้ถือเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับคนพิการโดยเฉพาะ ทำให้คนพิการมีโอกาสได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพและพัฒนาในด้านต่าง ๆ สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีด้วยความเสมอภาค และทำให้คนพิการสามารถที่จะกล้าคิด กล้าแสดงออก ต่อสาธารณะชนต่างกับคนพิการในอดีต เมื่อรู้ว่าตนเองพิการแล้วจะหลบตัวอยู่แต่ในบ้านไม่กล้าพบปะผู้คน และต่อเนื่องมาจนถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบัน พุทธศักราช 2550 โดยมีข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับคนพิการโดยตรงดังนี้

มาตรา 30 บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

มาตรา 54 บัญญัติไว้ว่า บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ บุคคลวิกลจริตย่อมได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ

มาตรา 80 บัญญัติไว้ว่า รัฐต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้

จากสาระสำคัญของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้กำหนดให้รัฐต้องจัดสวัสดิการสังคมแก่ทุกคนในสังคม รวมถึงคนพิการด้วย และการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการก็เป็นประเด็นสำคัญในยุคปัจจุบัน พร้อมกันนี้ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ซึ่งมีสาระสำคัญประการหนึ่ง คือ การกำหนดให้คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ดังปรากฏในมาตรา 20 (4) ได้กำหนดสิทธิของคนพิการไว้ดังนี้ “การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก และบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ”

นอกจากนี้ ได้มีการออกกฎกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกในอาคารสำหรับผู้พิการหรือทุพพลภาพ และคนชรา พ.ศ. 2548 ภายใต้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 โดยกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกด้านอาคารสถานที่ ในเรื่องต่าง ๆ ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องถือปฏิบัติ

จากกฎหมายที่กล่าวมาข้างต้นได้กล่าวถึงการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการทั้งในด้านอาคารและสถานที่ สัญลักษณ์ต่าง ๆ รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทอื่น ๆ ซึ่งหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนต้องนำไปปฏิบัติ แต่ในปัจจุบันหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนยังไม่ได้ให้ความสำคัญเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่มีกฎหมายบังคับให้อาคารสถานที่ ๆ สร้างขึ้นใหม่ต้องสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการควบคู่กับการสร้างอาคารสถานที่ ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายต่าง ๆ อาจยังไม่ครอบคลุมและไม่มีการบังคับใช้ให้มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร รวมทั้งยังขาดความชัดเจนในนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ในการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก และอาจเนื่องจากการที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนยังขาดข้อมูลด้านกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก ทั้งในเรื่องความต้องการของคนพิการ อุปสรรคที่คนพิการพบกับตัวคนพิการเอง เช่น คนพิการที่นั่งรถเข็นต้องเข้าห้องน้ำในที่สาธารณะและต้องใช้ห้องน้ำร่วมกับคนทั่วไป ซึ่งไม่มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการไว้ให้ ทำให้คนพิการเข้าถึงได้ยากลำบาก เป็นต้น คนพิการก็เหมือนกับคนทั่วไปในสังคม มีวิถีชีวิตมิได้แตกต่างอะไรกับ

คนทั่วไปในสังคม หากแต่มีความบกพร่องทางกาย ซึ่งอาจมีอุปสรรคในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อยู่บ้าง สิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพที่มีความจำเป็นสำหรับคนพิการได้แก่ ห้องน้ำ ทางลาด ลิฟท์ ลานจอดรถ เป็นต้น ซึ่งเป็นประโยชน์แก่คนพิการในเรื่องการดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบัน เพราะคนพิการไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างคนทั่วไปได้ จึงต้องอาศัยสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้ เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงบริการทางสังคม และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคมอย่างเท่าเทียมกันกับคนทั่วไป และนอกจากการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกจะเป็นประโยชน์ต่อคนพิการแล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อทุกคนในสังคมอีกด้วย โดยเฉพาะเด็ก ผู้สูงอายุ และสตรีมีครรภ์ ดังนั้นการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกจึงไม่ได้เน้นการจัดทำสำหรับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นการจัดทำเพื่อประโยชน์ในการใช้งานร่วมกันสำหรับทุกคนในสังคมด้วย

รัฐบาลในปัจจุบันได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงบริการ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเสมอภาคเช่นเดียวกับคนทั่วไป โดยเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2552 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเรื่องการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการโดยให้หน่วยงานราชการต่าง ๆ เช่น โรงพยาบาล ศาลากลางจังหวัด ที่ว่าการอำเภอ / สำนักงานเขต ที่ทำการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถาบันการศึกษา สถานีตำรวจ จัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ทางลาด ห้องน้ำ ที่จอดรถ บ้าย และสัญลักษณ์ สร้างและปรับปรุงให้เสร็จภายในปี 2554 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการ

สิ่งอำนวยความสะดวกมีความสำคัญสำหรับคนพิการเป็นอย่างมาก ซึ่งจะทำให้คนพิการสามารถออกมาดำรงชีวิตนอกบ้านได้โดยลำพัง โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น ดังนั้นแนวคิดสมัยใหม่ของการทำงานของคนพิการ จึงให้ความสำคัญในเรื่องการเข้าถึงบริการต่าง ๆ ของคนพิการเอาไว้ในอันดับต้น ๆ ทั้งนี้จะเป็นการทำให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า และมีศักดิ์ศรีด้วยความภาคภูมิใจ อันจะส่งผลให้ประเทศชาติได้มีทรัพยากรที่มีคุณภาพ และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเอง ทำให้เกิดความเท่าเทียมกันในสังคม

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สวยงามมีนักท่องเที่ยวหลากหลาย ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ รวมถึงนักท่องเที่ยวที่เป็นคนพิการ ซึ่งจำนวนคนพิการในปัจจุบันจังหวัดภูเก็ตมีจำนวนทั้งสิ้น 2,318 คน สถิติการจดทะเบียนคนพิการเดือนกุมภาพันธ์-มกราคม 2553 ข้อมูลจากสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดภูเก็ต

จากที่พบเห็นสภาพความเป็นอยู่ของคนพิการในจังหวัดภูเก็ต มีการใช้ชีวิตความเป็นอยู่อย่างพอเพียงไม่ฟุ้งเฟ้อใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย คนพิการมีทั้งพิการแต่กำเนิดและพิการภายหลัง สภาพความเป็นอยู่ของคนพิการ ส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตอยู่กันเป็นครอบครัว คนพิการส่วนใหญ่จะแต่งงานกับคนพิการด้วยกัน ด้วยความคิดเห็นที่ว่าไม่กล้าที่จะใช้ชีวิตร่วมกับคนปกติเนื่องจากกลัวที่จะถูกหลอก ส่วนคนพิการที่อยู่เป็นโสดจะอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือญาติ คนพิการที่มาประกอบอาชีพในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นคนทางภาคอีสานแต่มาประกอบอาชีพในจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากคนพิการคิดว่าภูเก็ตเป็นเมืองเศรษฐกิจ สามารถหารายได้เพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ จึงได้เดินทางมาเพื่อประกอบอาชีพ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีทั้งนักท่องเที่ยวที่มีความพิการและคนทั่วไป ซึ่งนักท่องเที่ยวที่มีความพิการต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่าคนทั่วไป

คนพิการในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ขายสลากกินแบ่งรัฐบาล นวดแผนโบราณ ขอทาน เป็นต้น และจังหวัดภูเก็ตมีสมาคมส่งเสริมอาชีพคนพิการ เปิดสอนนวดแผนโบราณเพื่อส่งเสริมอาชีพให้แก่คนพิการและให้คนพิการสามารถรวมกลุ่มกันประกอบอาชีพ เช่น รวมกลุ่มกันสอนนวดแผนโบราณให้กับคนพิการตาบอด เป็นต้น ภายหลังสำเร็จการเรียนรู้แล้วจะให้คนพิการไปประจำตามร้านนวดแผนโบราณภายในจังหวัดภูเก็ตให้คนพิการได้มีงานทำและสามารถสร้างรายได้เพื่อหาเลี้ยงตนเองได้

ดังนั้นเมื่อคนพิการมีอาชีพ ส่วนใหญ่จะต้องเดินทางไปประกอบอาชีพตามที่ต่าง ๆ เช่นคนทั่วไป จึงทำให้มีความจำเป็นต้องใช้สิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ เช่น คนพิการที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสมาคมคนพิการจะต้องไปติดต่อบริการอยู่เป็นประจำ คนพิการที่นัดตามชายหาดเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เป็นต้น ปัญหาที่เกิดจากสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ ซึ่งได้รับการบอกเล่าจากคนพิการ เช่น ทางลาดมีขนาดเล็กเกินไป ไม่ได้มาตรฐาน ทำให้คนพิการที่ใช้รถเข็นไม่สามารถใช้ได้โดยลำพัง ประตูห้องน้ำเล็กเกินไป บานประตูเปิดยากซึ่งสร้างความลำบากใจให้กับคนนั่งรถเข็น หรือไม่มีห้องน้ำสำหรับคนพิการ เป็นต้น รวมถึงสถานที่ราชการต่าง ๆ ที่สร้างใหม่ปี 2551 ก็ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการไม่ครบถ้วนและไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฯ ทำให้คนพิการเข้าถึงบริการในสถานที่ต่าง ๆ ได้ยากลำบาก จากการสอบถามข้อมูลจากคนพิการบางกลุ่มในจังหวัดภูเก็ต พบว่าคนพิการยังต้องการใช้ชีวิตและทำกิจกรรมร่วมกับคนทั่วไปได้ เนื่องจากคนพิการคิดว่า ตนเองก็มีความสามารถไม่แพ้กับคนทั่วไป เพียงแต่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายเท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คนพิการยังมีศักยภาพที่จะออกมาใช้ชีวิตร่วมกับคนทั่วไปแต่ยังขาดการเข้าถึงบริการทางสังคม ที่จะอำนวยความสะดวก

ให้แก่คนพิการ ซึ่งในปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ตยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้บริการแก่คนพิการไม่มากนัก ทั้ง ๆ ที่การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกนอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อคนพิการแล้ว สิ่งอำนวยความสะดวกยังเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้สูงอายุ และสตรีมีครรภ์ ดังนั้นการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกจึงไม่ได้เน้นการจัดทำสำหรับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งแต่เป็นการจัดทำเพื่อประโยชน์ในการใช้งานร่วมกันสำหรับทุกคนในสังคมด้วย

จากปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมาทำให้เห็นได้ว่าคนพิการไม่สามารถเข้าไปใช้สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการได้ง่าย เนื่องจากสิ่งอำนวยความสะดวกฯ ไม่ได้มาตรฐาน หรือสิ่งอำนวยความสะดวกบางอย่างยังไม่เกิดขึ้นในหน่วยงานต่าง ๆ ทำให้คนพิการที่ต้องเดินทางมาด้วยตนเองเพื่อมาติดต่องานหรือมาท่องเที่ยวต้องได้รับความลำบาก จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาจึงต้องการศึกษาว่าคนพิการในจังหวัดภูเก็ต มีการเข้าใช้บริการสถานที่ใดบ้าง การเข้าถึงบริการสิ่งอำนวยความสะดวกฯ ทางกายภาพในสถานที่ต่าง ๆ ภายในจังหวัดภูเก็ต ประสบปัญหาอุปสรรค อย่างไรบ้างและคนพิการต้องการให้มีการปรับปรุง แก้ไข สิ่งอำนวยความสะดวกฯ เพื่อการเข้าถึงบริการ ในประเด็นใดบ้าง

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาการเข้าใช้บริการในสถานที่ต่าง ๆ ภายในจังหวัดภูเก็ตของคนพิการ
2. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของคนพิการในการเข้าถึงบริการสิ่งอำนวยความสะดวกในจังหวัดภูเก็ต
3. ศึกษาความต้องการของคนพิการเกี่ยวกับการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในจังหวัดภูเก็ต

ขอบเขตในการศึกษา

1. เนื้อหา

การศึกษานี้ต้องการศึกษาการเข้าใช้บริการของคนพิการในสถานที่ต่าง ๆ ของคนพิการในจังหวัดภูเก็ต และปัญหาอุปสรรคของคนพิการเกี่ยวกับการเข้าไปใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ ตลอดจนความต้องการของคนพิการเกี่ยวกับการเข้าไปใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ

2. ประชากร

ใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ คนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย คนพิการทางการมองเห็น ที่มีภูมิลำเนาและใช้ชีวิตอยู่ในอำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต จำนวน 127 คน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

การเข้าใช้บริการในสถานที่ต่าง ๆ ภายในจังหวัดภูเก็ตของคนพิการ หมายถึง การไปใช้บริการของคนพิการตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งรัฐ และเอกชน เช่น ศาลากลาง โรงพยาบาล องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สถานีตำรวจ สถานที่ท่องเที่ยว สนามบิน สถานีขนส่ง สถานที่ท่องเที่ยว สวนสาธารณะ ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า สถานบันเทิง เป็นต้น

ปัญหาอุปสรรคต่อการเข้าถึงบริการสิ่งอำนวยความสะดวกของคนพิการ หมายถึง ข้อจำกัดที่ทำให้คนพิการไม่สามารถเข้าไปใช้สิ่งอำนวยความสะดวกได้ โดยเน้นปัญหาอุปสรรคทางกายภาพ เช่น การเข้าถึงความสะดวก ความเพียงพอ ได้มาตรฐาน

ความต้องการของคนพิการต่อการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง ความคาดหวังที่คนพิการจะได้เข้าถึงบริการต่าง ๆ โดยมีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกที่ถูกต้องตามที่ระบุข้อกำหนด เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกให้สำหรับคนพิการ ในด้านอาคาร สถานที่ สัญลักษณ์

การเข้าถึงบริการทางสังคม หมายถึง วิธีทาง หนทาง การเข้าใช้ การใช้ประโยชน์ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สำหรับคนพิการในด้านอาคาร สถานที่ รวมถึงสัญลักษณ์ ต่าง ๆ ตลอดจนสิทธิในการเข้าใช้สิ่งต่าง ๆ และบริการต่าง ๆ ที่รัฐจัดให้อย่าเท่าเทียมและทั่วถึง เพื่อเอื้ออำนวยความสะดวกให้คนพิการสามารถเข้าถึงบริการนั้น ๆ ในการใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงการเข้าใช้บริการในสถานที่ต่าง ๆ ภายในจังหวัดภูเก็ตของคนพิการ
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคต่อการเข้าถึงบริการสิ่งอำนวยความสะดวกของคนพิการในจังหวัดภูเก็ต ในด้านการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความเพียงพอ ด้านมาตรฐาน

3. ทำให้ทราบถึงความต้องการของคนพิการต่อการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก
ในจังหวัดภูเก็ต ในด้านอาคาร ด้านสถานที่ ด้านสัญลักษณ์

4. นำผลการศึกษาไปพัฒนา ปรับปรุง การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับ
คนพิการเพื่อเกิดประโยชน์สูงสุดแก่คนพิการ